

Nr 470

Av herr Werner m. fl., om en gemensam nordisk framställning i FN:s generalförsamling om behandling av Biafra-konflikten.

(Lika lydande med motion 397 i Första kammaren)

Den tragiska Biafra—Nigeria-konflikten har ännu inte fått någon lösning. Folksvälten — för att inte tala om en »genocide» — har blivit ett effektivt men långsamt och plågsamt dödande vapen, som dagligen skördar många tusentals människoliv. Världens fredsälskande folk hade hoppats att Förenta Nationerna genom sitt säkerhetsråd skulle ingripa med makt och myndighet. Så har tyvärr ej blivit fallet. Snarare har vi fått bevittna Förenta Nationernas passivitet och vanmakt här, likaväl som i fråga om det sedan länge pågående inbördeskriget i Sudan. Mäktiga afrikanska intressen har hindrat att Biafra-ärendet ens kommit på dagordningen i höst i FN:s generalförsamling. Ändock åligger det Förenta Nationerna bl. a.: »att åstadkomma internationell samverkan vid lösande av internationella problem av ekonomisk, social, kulturell eller humanitär art».

Under tiden har enskilda hjälporganisationer med mat och medicin bistått de biafranska folkgrupperna i deras ohyggliga misär. Därvid har det Svenska röda korset samt de nordiska kyrkornas gemensamma organ North Church Aid, vari den svenska Lutherhjälpen ingår som en betydelsefull part, gjort en mycket omfattande insats. För närvarande är det uteslutande de många kyrkornas tillfälliga samarbetsorgan Joint Church Aid, som är i stånd att humanitärt bistå Biafra. I denna verksamhet svarar de nordiska kyrkorna för den luftbro som upprättats mellan São Tomé och Biafra. Den insatsen har under hösten dragit en kostnad av 10 miljoner svenska kronor.

Denna samnordiska kyrkoinsats på det humanitära området bör kompletteras med en samnordisk politisk insats på regeringsnivå i FN:s generalförsamling med bestämda krav på skyndsam behandling av Nigeria—Biafratragedin. Naturligtvis kan utsikterna till framgång för en sådan démarche te sig tveksamma, men i vissa lägen måste man handla även utan garantier för framgång. Berlinske Tidende skrev nyligen att »läget i Biafra utgör ett hot mot världssamvetet». Och världssamvetet får inte tuga om det skall överleva. Förenta Nationernas generalförsamling är rätt forum för en gemensam nordisk insats för fred i Biafra—Nigeria.

Under hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att regeringen tar initiativ till en gemensam nordisk regeringsframställning i Förenta Nationernas generalförsamling om skyndsam behandling av Biafra—Nigeria-affären.

Stockholm den 28 januari 1969

Mårten Werner (m)

Bengt-Olof Thylén (m) *Ove Nordstrandh (m)* *Filip W. Fridolfsson (m)*

i Stockholm

Arvid Nilsson (fp) *Sven Johansson (cp)* *Allan Åkerlind (m)*

i Lönsboda

i Skärstad

Nr 471

Av herr *Antonsson m. fl.*, om utredning angående den regionala och lokala förvaltningens uppgifter och organisation.

Frågor om hur det svenska samhället skall styras och planeras på det regionala och lokala planet har intagit en central plats i den politiska debatten under senare år. Det har gällt uppgiftsfördelningen mellan staten och kommunerna på skilda nivåer, den statliga länsförvaltningens organisation och länsindelningen, den kommunala självstyrelsens förutsättningar och organisation m. m. Statsmakterna har ännu inte nått fram till en bestämd principståndpunkt och en fast handlingslinje i dessa för vår demokrati vitala frågor. Den framtida utvecklingen är beroende av ställningstaganden på en rad väsentliga punkter.

En rad utredningar och initiativ har förekommit i dessa frågor under senare år. Kommunblocksreformen beslöts 1962, med uttryckligt betonande av att den skulle genomföras på frivillighetens väg. Året före hade en kommitté tillsatts för att utreda den statliga länsförvaltningens organisation, och året efter tillkallades en utredningsman för att överse länsindelningen. Nästa år, 1964, tillsattes på riksdagens begäran, i anledning av motioner från centerpartihåll, länsdemokratiutredningen för att dra upp riktlinjerna för en utbyggd kommunal självstyrelse på det regionala planet. Under 1967 avlämnade länsförvaltnings- och länsindelningsutredningarna sina betänkanden. Den förra föreslog främst att länsstyrelserna skulle bli huvudmän för samhällsplaneringen på det regionala planet och förses med lekmanastyrelser. Den senare föreslog en kraftig minskning av antalet län. Förra året redovi-